# FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT PHILIPPE LÉGER

fremsat den 13. december 1994 *

1. Kan en overgangsbestemmelse i forordning (EØF) nr. 1408/71 finde anvendelse på en senere forordning om ændring af førstnævnte [1]?

2. I grunden udgør dette Landessozialgericht Rheinland-Pfalz's centrale spørgsmål til Domstolen.

3. Artikel 73 i forordning nr. 1408/71, der er den relevante forskrift, har affødt en række afgørelser fra Domstolen, som jeg indledningsvis skal redegøre for.

4. I medfør af artikel 73, stk. 1, har en arbejdstager for de familiemedlemmer, der er bosat på en anden medlemsstats område, ret til familieydelser efter lovgivningen i beskæftigelsesstaten, som om de pågældende var bosat på dennes område.

5. Artikel 73, stk. 2, som — for arbejdstagere omfattet af fransk lovgivning — udelukkede tilkendelse af franske familieydelser for de familiemedlemmer, der var bosat i en anden medlemsstat, blev kendt ugyldig med Domstolens dom af 15. januar 1986 i sagen Pinna I [2]. Denne afgørelse om ab initio-ugyldighed [3] blev tillagt virkning fra domsafsigelsestidspunktet, bortset fra tilfælde, hvor arbejdstagere inden domsafsigelsen havde rejst søgsmål eller indgivet en hermed sidestillet klage.

6. Med dommen af 2. marts 1989 i sagen Pinna II [4] bestemte Domstolen, at så længe Rådet ikke har udstedt nye regler, der er i overensstemmelse med EØF-traktatens artikel 51, bevirker afgørelsen om ugyldigheden af artikel 73, stk 2, i forordning nr. 1408/71, at den i forordningens artikel 73, stk 1, fastlagte ordning vedrørende udbetaling af familieydelser finder anvendelse i alle tilfælde.

7. Artikel 60, stk 1, i akten vedrørende vilkårene for Kongeriget Spaniens og Republik-

* Originalsprog: fransk.

1 — Rådet forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT 1971 II, s. 366).

2 — Sag 41/84, Sml. s. 1.

3 — Præmis 18 i Domstolens dom af 13.11.1990, Yáñez-Campoy (sag C-99/89, Sml. I, s. 4097).

4 — Sag 359/87, Sml. s. 585.

ken Portugals tiltrædelse af Fællesskabet [5] indfører en overgangsordning vedrørende børnetilskud for spanske arbejdstagere med beskæftigelse i en anden medlemsstat end Spanien, hvis familiemedlemmer er bosat i Spanien, i løbet af hvilken artikel 73, stk. 1, ikke finder anvendelse (arbejdstageren kan således ikke gøre krav på børnetilskud fra beskæftigelsesstaten). I artiklen er det bestemt, at denne ordning ophører *fra ikrafttrædelsestidspunktet for den ensartede løsning*, der er omhandlet i den tidligere affattelse af artikel 99 [6] i forordning nr. 1408/71.

8. I konsekvens af dommen i sagen Pinna I blev ovennævnte artikel 73 ændret ved artikel 1, nr. 1), i Rådets forordning (EØF) nr. 3427/89 af 30. oktober 1989 [7], der er sålydende:

»*Arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende, hvis familiemedlemmer er bosat i en anden medlemsstat end den kompetente stat*

En arbejdstager eller en selvstændig erhvervsdrivende, der er omfattet af en medlemsstats lovgivning, har for de af sine familiemedlemmer, der er bosiddende på en anden medlemsstats område, ret til familieydelser efter lovgivningen i førstnævnte stat, som om de pågældende var bosiddende på dennes område, jf. dog bestemmelserne i bilag VI.«

9. Denne forordning indførte således »... en ensartet løsning for samtlige medlemsstater af problemet vedrørende udbetaling af familieydelser til familiemedlemmer, der ikke er bosiddende på den kompetente stats område ...« [8].

10. Forordning nr. 3427/89 trådte i medfør af artikel 3 i kraft på dagen for offentliggørelsen (dvs. den 16.11.1989), og forordningen finder anvendelse fra den 15. januar 1986, nemlig tidspunktet for domsafsigelsen i sagen Pinna I, der bevirkede, at ordningen vedrørende udbetaling af familieydelser finder anvendelse i alle tilfælde.

11. Med Domstolens dom i sagen Yáñez-Campoy [9], der som følge af den tidsmæssige rækkefølge [10] blev afsagt uden inddragelse af forordning nr. 3427/89, blev det fastslået, at

5 — Akten vedrørende vilkårene for Kongeriget Spaniens og Republikken Portugals tiltrædelse og tilpasningerne af traktaterne (EFT 1985 L 302, s. 23).

6 — Denne artikel »udgik« i medfør af artikel 1, nr. 4), i Rådets forordning (EØF) nr. 3427/89 af 30.10.1989 om ændring af forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, og forordning (EØF) nr. 574/72 om regler til gennemførelse af forordning (EØF) nr. 1408/71 (EFT L 331, s. 1). Artiklen lød: »Inden den 1.1.1973 skal Rådet på forslag af Kommissionen iværksætte en fornyet undersøgelse af problematikken omkring udbetaling af familieydelser til familiemedlemmer, der ikke er bosat på den kompetente stats område, med henblik på at finde frem til en ensartet løsning for samtlige medlemsstater.« jf. den konsoliderede tekst til forordning nr. 1408/71 (EFT 1983 L 230, s. 48).

7 — Jf. ovenstående fodnote 6.

8 — Jf. afgørelse nr. 145 af 27.6.1990 om efterbetaling af familieydelser til selvstændige erhvervsdrivende i henhold til artikel 73 og 74 i forordning (EØF) nr. 1408/71, truffet af De Europæiske Fællesskabers Administrative Kommission for Vandrende Arbejdstageres Sociale Sikring (91/423/EØF) (EFT 1991 L 235, s. 1).

9 — Jf. ovenstående fodnote 3.

10 — Jf. dommens præmis 7.

denne ensartede løsning var trådt i kraft med dommen i sagen Pinna I [11], samt at spanske arbejdstagere som følge heraf kunne påberåbe sig artikel 73, stk. 1, fra dagen for afsigelse af denne dom og dermed kunne kræve fuldt børnetilskud fra beskæftigelsesstaten. Tillad mig her at gøre opmærksom på en redaktionel fejl i Yáñez-Campoy-dommen. Afgørelsen om ab initio-ugyldighed for så vidt angår artikel 73, stk. 2, bevirker, at den ensartede løsning har eksisteret siden ikrafttrædelsen af forordning nr. 1408/71, og således fra *den 1. januar 1986* for så vidt angår spanske arbejdstagere, idet dette er datoen for ikrafttrædelsen af den omhandlede forordning på spansk område. Imidlertid begrænsede Domstolen *påberåbelsesadgangen* i henhold til artikel 73, til dagen for domsafsigelsen i sagen Pinna I, nemlig den 15. januar 1986, bortset fra ansøgninger indgivet før denne dato.

12. Der er således fastslået, at en spansk statsborger, der arbejder i en anden medlemsstat end Spanien, og hvis familie er bosiddende i Spanien, har ret til familieydelser fra beskæftigelsesstaten fra den 15. januar 1986, enten i kraft af artikel 3 i forordning nr. 3427/89 eller af Yáñez-Campoy-dommen.

13. Tilbage står et spørgsmål, som sidstnævnte forordning ikke berører: Inden for hvilken frist skal den forsikrede have indgivet sin ansøgning om efterbetaling? Hvilken forældelsesfrist gælder?

14. Dette er kerneproblemet i nærværende sag, hvis faktiske omstændigheder er som følger:

15. Gabriel Alonso-Pérez, der spansk statsborger og sagsøger i hovedsagen, har været arbejdstager i Tyskland siden 1970 [12]. Sagsøgerens hustru og hans to døtre bor i Spanien.

16. Den 12. juli 1989 bevilgede [13] Arbeitsamt Koblenz i medfør af § 9, stk. 2, i Bundeskindergeldgesetz sagsøgeren børnetilskud med seks måneders tilbagevirkende kraft regnet fra ansøgningstidspunktet (nemlig april 1989, og dermed fra oktober 1988).

17. Den 27. maj 1991 indgav Alonso-Pérez en ny ansøgning med henblik på efterbetaling af børnetilskuddene for tidsrummet fra den 1. januar 1986 til den 30. september 1988, idet han henviste til artikel 1, nr. 1), i forordning nr. 3427/89, som i mellemtiden var trådt i kraft.

18. Nævnte forordning indeholder ingen bestemmelse om fristen for at indgive ansøg-

11 — Jf. ovenstående fodnote 2.

12 — Jf. sagsøgerens indlæg i hovedsagen, s. 1.

13 — På grundlag af en ansøgning indgivet i april 1989.

ning om efterbetaling af børnetilskud, regnet fra erhvervelsen af denne nye ret.

19. Sagsøgeren i hovedsagen gør gældende, at denne lovgivningslakune må udfyldes ved analog anvendelse af artikel 94, stk. 6, i forordning nr. 1408/71, hvori denne frist er sat til to år. Udgangspunktet for beregning af fristen bør være den 16. november 1989, dvs. datoen for offentliggørelsen af forordning nr. 3427/89, alternativt den 13. november 1990, nemlig datoen for domsafsigelsen i den ovennævnte sag Yáñez-Campoy.

20. Kravet om efterbetaling af børnetilskud for tidsrummet fra den 1. januar 1986 til den 30. september 1988 er blevet afslået af Bundesanstalt für Arbeit, hvis afgørelse blev stadfæstet af Sozialgericht Koblenz den 15. oktober 1992. I den af Alonso-Pérez anlagte ankesag for Landessozialgericht Rheinland-Pfalz har retten forelagt Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Hjemler artikel 1, nr. 1), i forordning nr. 3427/89 ... krav på børnetilskud for perioder, der ligger forud for ansøgningen om udbetaling af børnetilskud, navnlig fra januar 1986 også for de børn af arbejdstagere, som bor i en anden medlemsstat, når ansøgningen om børnetilskud er indgivet før den 16. november 1991?«

21. Spørgsmålet kan opdeles i to underspørgsmål, som der bør sondres skarpt imellem.

22. Det første angår den tilbagevirkende kraft af en ansøgning om efterbetaling af børnetilskud. Dette spørgsmål er blevet besvaret med forordning nr. 3427/89 og med dommen i sagen Yáñez-Campoy, der fastsatte grænsen for den tilbagevirkende kraft af ansøgninger om efterbetaling til den 15. januar 1986, dvs. datoen for ikrafttrædelsen af den ensartede løsning i henhold til artikel 99 i forordning nr. 1408/71 [14].

23. Forud for denne dato har en spansk statsborger alene de rettigheder, som tilkommer ham ifølge den tysk-spanske overenskomst om social sikring af 4. december 1973.

24. Det andet underspørgsmål er langt vanskeligere: Inden for hvilken frist skal en person omfattet af spansk lovgivning have indgivet sin ansøgning om efterbetaling? Hvilken forældelsesfrist gælder for indtaling af kravet?

25. *Det centrale i diskussionen er således mere fristen, inden for hvilken det er muligt at påberåbe sig den tilbagevirkende kraft, end det er udstrækningen af den tilbagevirkende kraft.*

14 — Jf. ovenfor, punkt 7 ff.

26. Artikel 94, stk. 4 og 6, i forordning nr. 1408/71 bestemmer:

»4) Enhver ydelse, som på grund af den pågældendes nationalitet eller bopæl ikke har været fastsat, eller hvis udbetaling har været stillet i bero, skal efter den pågældendes anmodning fastsættes eller udbetales på ny fra den 1. oktober 1972 eller fra datoen for forordningens anvendelse i den pågældende medlemsstat, medmindre tidligere anerkendte rettigheder har givet anledning til udbetaling af en kapitalydelse.

...

6) Såfremt den i stk. 4 og stk. 5 omhandlede anmodning fremsættes inden udløbet af to år efter den 1. oktober 1972 eller efter, at denne forordning kom til anvendelse i den pågældende medlemsstat [15], erhverves rettigheder i medfør af denne forordning med virkning fra dette tidspunkt, uden at nogen medlemsstats lovbestemmelser om bortfald eller forældelse af rettigheder kan gøres gældende over for de pågældende.«

27. På grundlag af en samlet anvendelse af artikel 2 [16] og artikel 60 i akten om Kongeriget Spaniens og Republikken Portugals tiltrædelse af Fællesskabet og tilpasningerne af traktaterne [17], samt artikel 2, stk. 2, i Rådets afgørelse af 11. juni 1985 [18], er forordning nr. 1408/71 trådt delvis i kraft på spansk område den 1. januar 1986. Artikel 94, stk. 6, er ikke undtaget fra denne ikrafttrædelse.

28. Ansøgninger baseret på rettigheder erhvervet i kraft af forordningen skulle være indgivet inden to år regnet fra den 1. oktober 1972 for så vidt angår Fællesskabets oprindelige medlemsstater. Tilsvarende skulle en sådan ansøgning for så vidt angår Kongeriget Spanien være indgivet inden to år regnet fra den 1. januar 1986.

29. Heraf følger, at spanske statsborgere i kraft af denne artikel har haft ret til i to år, fra den 1. januar 1986 at regne, at kræve fastlæggelse eller revision af deres rettigheder *under hensyntagen til de nye rettigheder hidrørende fra forordning nr. 1408/71.*

15 — Denne ordlyd er blevet føjet til den oprindelige formulering af bestemmelsen, (der lod: »... inden udløbet af to år fra datoen for denne forordnings ikrafttræden«) i forbindelse med Kongeriget Danmarks, Irlands og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands tiltrædelse (jf. akten vedrørende tiltrædelsesvilkårene og tilpasningerne af traktaterne, bilag I, EFT 1972, s. 14, på s. 106).

16 — Der fastsætter: »Fra tiltrædelsen er bestemmelserne i de oprindelige traktater og de af Fællesskabernes institutioner for tiltrædelsen vedtagne retsakter bindende for de nye medlemsstater og gælder i disse stater på de vilkår, som er fastsat i disse traktater og i denne akt.«

17 — Ledsagende akt til tiltrædelsestraktaten underskrevet den 12.6.1985 (EFT L 302, s. 9).

18 — Afgørelse om Kongeriget Spaniens og Republikken Portugals tiltrædelse af Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab (EFT L 302, s. 5). I medfør af denne artikel træder tiltrædelsen i kraft den 1.1.1986.

30. Følgende er bragt på det rene: 1) Artikel 73 i denne tekst berettiger arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende til familieydelser fra beskæftigelsesstaten for de familiemedlemmer, som bor på en anden medlemsstats område; 2) for så vidt angår spanske arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende med beskæftigelse i anden medlemsstat end Spanien, hvis familiemedlemmer bor i Spanien, er denne rettighed blev udskudt til dagen for indførelse af en ensartet løsning, der er blevet fastsat til den 15. januar 1986.

31. Artikel 73's ikrafttræden på spansk område er således blevet udskudt til dette tidspunkt.

32. På det grundlag burde vi kunne konkludere, at der for spanske statsborgere gjaldt en toårsfrist for at kræve efterbetaling af familieydelser.

33. Dette ville i hvert fald have været tilfældet, såfremt de spanske arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende den 15. januar 1986 havde haft kendskab til de nye rettigheder, som opstod den dag.

34. Det er jo altså sagens vanskeligste aspekt, at dette forhold imidlertid først blev *fastslået* og således bragt til de pågældendes kendskab i kraft af forordning nr. 3427/89 og Yáñez-Campoy-dommen.

35. Kan man under disse omstændigheder tillade en analogislutning efter artikel 94, stk. 6, således at toårsfristen lægges til grund, ikke fra den 15. januar 1986, men *regnet fra den dag, fra hvilken spanske statsborgere faktisk har kunnet gøre deres rettigheder gældende?*

36. Af hensyn til min fremstillings klarhed finder jeg det hensigtsmæssigt at sondre mellem anvendelsesbetingelserne af bestemmelsen i forhold til ikke-spanske statsborgere fra Fællesskabet på den ene side og spanske statsborgere på den anden side.

A — *Anvendelse af artikel 94, stk. 2, i forordning nr. 1408/71 på ikke-spanske statsborgere fra Fællesskabet*

37. Det er tale om en sag, hvor en ansøgning om efterbetaling af børnetilskud ikke er baseret på artikel 73 i forordning nr. 1408/71 i sin oprindelige affattelse, men på den i henhold til artikel 1 i forordning nr. 3427/89 ændrede affattelse.

38. Artikel 94, stk. 6, i førstnævnte forordning, der optræder i »Afsnit VII — Overgangsbestemmelser og afsluttende bestemmelser«, kan ikke anses for en overgangsbestemmelse, som finder anvendelse på forordning nr. 3427/89, der ligeledes indehol-

der overgangsbestemmelser og intetsteds henviser til denne artikel [19]. Det bemærkes, at forordningen ændrer nogle af overgangsbestemmelserne i forordning nr. 1408/71, f.eks. artikel 94, stk. 9, og at artikel 94, stk. 6, forbliver uændret. Sidstnævnte artikel gælder ikke for efterfølgende ændringer af forordning nr. 1408/71, der er en følge af forordninger med egne overgangsordninger.

39. Derfor er det, a priori, ikke muligt at lade artikel 94, stk. 6, »genopstå« med henblik på inden for en toårsfrist at opnå retablering af rettigheder til børnetilskud, der udspringer af *rettigheder erhvervet i kraft af en anden forordning*.

40. Jeg vil i øvrigt gerne henlede opmærksomheden på, at selv om man antog, at artikel 94, stk. 6, i forordning nr. 1408/71 kunne anvendes i kombination med forordning nr. 3427/89, kan den ikke finde analog anvendelse her.

41. Artikel 94, stk. 6, indeholder ratione materiae en toårsfrist for indgivelse af ansøgninger om revision af pensioner fastsat før den 1. oktober 1972 (artikel 94, stk. 5) eller om udbetaling af ydelser, som den forsikrede har kunnet gøre krav på efter den 1. oktober 1972 (artikel 94, stk. 6) *i medfør af de med denne forordning erhvervede, nye rettigheder*.

42. Imidlertid

1) følger det af Pinna I-dommen, således som den blev fortolket i Pinna II-dommen, at den i artikel 73 i forordning nr. 1408/71 fastlagte ordning vedrørende udbetaling af familieydelser finder anvendelse i alle tilfælde. Heraf følger, at artikel 1, nr. 1), i forordning nr. 3427/89 *ikke skaber nye rettigheder* for så vidt angår statsborgere fra Fællesskabet. Disse kunne allerede før ikrafttrædelsen af denne forordning påberåbe sig artikel 73 (fra den 15.1.1986 for så vidt angår beskæftigede på fransk område [20], fra ikrafttrædelsen af forordning nr. 1408/71 for de øvriges vedkommende),

2) indeholder forordning nr. 3427/89 ingen bestemmelser svarende til artikel 94, stk. 4 og 6, af den simple grund, at den ikke ændrer de materielle rettigheder, som de forsikrede allerede kunne påberåbe sig efter artikel 73.

43. For at sikre sammenhæng i systemet, må der nødvendigvis — i forordning nr. 3427/89

19 — Jf. herom under punkt 16 i indlægget fra den tyske regering.

20 — Jf. de ovenfor under punkt 5 og 6 nævnte domme i sagerne Pinna I og Pinna II.

— »mangle« en overgangsbestemmelse svarende til artikel 94, stk. 6.

B — *Anvendelse af artikel 94, stk. 6, i forordning nr. 1408/71 på spanske statsborgere*

44. Hele det her omhandlede problem kan henføres til den omstændighed, at spanske statsborgere først med ikrafttrædelsen af forordning nr. 3427/89 (dvs. den 16.11.1989) og med Yáñez-Campoy-dommen erfarede, at de kunne påberåbe sig artikel 73 i forordning nr. 1408/71 *fra den 15. januar 1986*, og at forordning nr. 3427/89 ikke tager højde for deres særlige situation.

45. Jeg mener ikke, at man kan forsvare det standpunkt, at spanske statsborgere kunne udlede (og burde have udledt) af Pinna I-dommen, at der fra domafsigelsesdagen eksisterede en ensartet løsning. Der måtte først falde dom i sagen Pinna II, for at det spørgsmål kunne besvares. I øvrigt skulle løsningen i henhold til den tidligere affattelse af artikel 99 i forordning nr. 1408/71 have form af en af Rådet udstedt retsakt. Det er således først fra ikrafttrædelsen af forordning nr. 3427/89 (som henviser til denne artikel [21]) at regne, at disse har kunnet være sikre på at kunne påberåbe sig artikel 73 fra den 15. januar 1986 [22].

46. Pr. 1. januar 1989, nemlig datoen for udløb af den i tiltrædelsesakten fastsatte overgangsperiode, har spanske statsborgere kunne påberåbe sig artikel 73 *uden dog at kunne gøre krav på nogen som helst tilbagevirkende kraft regnet fra den 15. januar 1986.*

47. Spanske statsborgere har således aldrig, indtil ikrafttrædelsen af forordning nr. 3427/89, kunnet påberåbe sig artikel 73 *regnet fra den 15. januar 1986*, og følgelig ej heller de for denne artikel relevante overgangsbestemmelser i forordning nr. 1408/71. Det er grunden til, at sagsøgeren i hovedsagen ikke har ansøgt om efterbetaling ud over seks måneder før efter denne dag. Han var uvidende om at kunne gå helt tilbage til den 15. januar 1986.

48. Henset til, at en spansk statsborger indtil ikrafttrædelsen af forordning nr. 3427/89 [23] ikke havde mulighed for at påberåbe sig artikel 73 med tilbagevirkende kraft fra den 15. januar 1986, indførte forordningen altså nye rettigheder i hans favør. Er det herefter ikke legitimt — på grundlag af en analogislutning — at lade spanske statsborgere nyde godt af de overgangsbestemmelser, som de øvrige statsborgere i Fællesskabet har kunnet nyde godt af siden ikrafttrædelsen af forordning nr. 1408/71 eller dagen for afsigelsen af dommen i Pinna I-sagen.

21 — Første betragtning.

22 — Som allerede omtalt blev Yáñez-Campoy-dommen afsagt alene på grundlag af Pinna I-dommen og ikke på grundlag af forordning nr. 3427/89, da denne først blev udstedt under retssagen.

23 — I medfør af tiltrædelsesaktens artikel 60, stk 1, har artikel 73 kunnet påberåbes siden den 1.1.1989 (jf. ovenstående punkt 46). Spanske statsborgere var dog — indtil forordning nr. 3427/89 — uvidende om, at denne artikel fandt anvendelse med tilbagevirkende kraft siden den 15.1.1986.

49. Som vist, erhvervede spanske statsborgere den i henhold til artikel 73 i forordning nr. 1408/71 gældende rettighed fra tidspunktet for indførelsen af den ensartede løsning, *nemlig fra den 15. januar 1986.*

50. Ikke desto mindre blev den rettighed først *fastslået* eller *bekendtgjort* med i) ikrafttrædelsen af forordning nr. 3427/89 den 16. november 1989, der — regnet fra den 15. januar 1986 — hjemler alle statsborgere fra Fællesskabet anvendelse af artikel 73 uden opstilling af nationalitetskrav, og ii) dommen i sagen Yáñez-Campoy, ifølge hvilken spanske statsborgere erhvervede rettigheden i henhold til artikel 73 fra den 15. januar 1986.

51. De spanske statsborgere, der således sad inde med en rettighed gældende fra den 15. januar 1986, kunne ikke gøre deres rettighed gældende med tilbagevirkende kraft længere end tidligst regnet fra den 16. november 1989.

52. På dette punkt tidspunkt havde artikel 94, stk. 6, ikke længere kunnet finde direkte anvendelse siden den 1. januar 1988, nemlig to år efter ikrafttrædelsen af forordning nr. 1408/71 på spansk område.

53. Artiklen skulle have fundet anvendelse, såfremt spanierne den 15. januar 1986 havde vidst, at de kunne påberåbe sig artikel 73.

54. Som anført er årsagen til, at forordning nr. 3427/89 ikke indeholder modstykket til artikel 94, stk. 6, at den ikke indfører nye rettigheder, men stadfæster en allerede eksisterende retsstilling. Forordningen fastslår dog for så vidt angår spaniere en tilbagevirkende kraft, som disse forud herfor ikke var blevet gjort bekendt med.

55. For spaniernes vedkommende gjaldt det således, at disse befandt sig i en situation svarende til, at retten til familieydelser i beskæftigelsesstaten *siden den 15. januar 1986* var blevet *indført* med forordning nr. 3427/89.

56. I mangel af hensyntagen i forordning nr. 3427/89 til den særlige situation for spaniere er det min opfattelse, at en analogislutning på grundlag af forordning nr. 1408/71 er påkrævet.

57. Alle statsborgere fra Fællesskabet bortset fra dem, som er beskæftiget i Frankrig og Spanien, har kunnet nyde godt af familieydelser fra beskæftigelsesstaten siden ikrafttrædelsen af forordning nr. 1408/71, og for disse har en toårsfrist for ansøgning om efterbetaling af børnetilskud været gældende, uden at nogen national forældelsesregel kunne gøres gældende over for de pågældende. For så vidt angår franske familieydelser blev der med afgørelse nr. 143 [24] truffet af De Europæiske Fællesskabers Administrative Kommission for Vandrende Arbejdstageres Sociale Sikring indført en toårsfrist regnet fra

24 — Afgørelse af 9.4.1990 om efterbetaling af franske familieydelser til arbejdstagere i henhold til artikel 73 og 74 i forordning (EØF) nr. 1408/71 (EFT C 252, s. 10).

den 1. april 1990 for indgivelse af ansøgninger om efterbetaling.

58. Tilsvarende bør spanske statsborgere have mulighed for at ansøge om efterbetaling af børnetilskud inden udløbet af en toårsfrist regnet fra dagen, hvor den tilbagevirkende kraft, fra den 15. januar 1986, af artikel 73 blev bragt til deres kundskab, dvs. den 16. november 1989. I modsat fald ville spanske statsborgere have en rettighed, hvis materielle gennemførelse var umulig.

59. Dette er tillige hensigten med afgørelse nr. 145 af 27. juni 1990, truffet af De Europæiske Fællesskabers Administrative Kommission for Vandrende Arbejdstageres Sociale Sikring om efterbetaling af familieydelser til selvstændige erhvervsdrivende i henhold til artikel 73 og 74 i forordning (EØF) nr. 1408/71 [25], der i artikel 3 bestemmer følgende:

»Hvad angår efterbetaling af familieydelser, hvis den i stk. 1 omhandlede ansøgning indgives inden for to år efter den 16. november 1989, bevares de rettigheder, der er erhvervet i henhold til forordning (EØF) nr. 3427/89, uden at bestemmelserne i medlemsstaternes lovgivning om bortfald eller forældelse af rettigheder kan gøres gældende over for de pågældende.«

60. Jeg ser to begrundelser for så at sige at lade artikel 94, stk. 6, i forordning nr. 1408/71 »genopstå« på denne måde.

61. Den tilsigtede virkning af den tilbagevirkende kraft fordrer, at den forsikrede har mulighed for at agere inden for en rimelig frist.

62. Ligebehandlingsprincippet fordrer, at samme sociale fordele tilkendes alle statsborgere fra Fællesskabet på ensartede betingelser uden forskelsbehandling på grundlag af nationalitet. Dette var hensigten i Pinna I-dommen. Det er tillige hensigten med forordning nr. 3427/89, der ikke indfører nogen sondring med henblik herpå mellem forskellige kategorier af arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende.

63. Følgen heraf bør være, at en toårsfrist for påberåbelse af den tilbagevirkende kraft af den rettighed, der opstod den 15. januar 1986, har forrang for en adgang efter national ret til at kræve efterbetaling, når denne ikke fastlægger en indtalingsfrist, men begrænser den tilbagevirkende kraft til seks måneder.

25 — Jf. ovenstående fodnote 8.

64. Jeg skal herefter foreslå, at Domstolen kender følgende for ret:

»Fællesskabsretten og navnlig artikel 94, stk. 6, i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, er til hinder for, at en national retsregel som § 9, stk. 2, i Bundeskindergeldgesetz — hvorefter en ansøgning om familieydelser fra en arbejdstager med bopæl i Tyskland, hvis børn bor i Spanien, kun har tilbagevirkende kraft i seks måneder — finder anvendelse, såfremt den pågældende har støttet sin anmodning på Rådets forordning (EØF) nr. 3427/89 af 30. oktober 1989 om ændring af forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, og forordning (EØF) nr. 574/72 om regler til gennemførelse af forordning (EØF) nr. 1408/71, når ansøgningen er indgivet inden den 16. november 1991, arbejdstageren er tillagt ret til disse ydelser fra den 15. januar 1986 at regne, og han først har fået kendskab til den tilbagevirkende kraft via forordning (EØF) nr. 3427/89.«